

Sygn. akt **III AUa 859/21**

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 marca 2022 r. w L.

sprawy ze skargi S. D.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa 852/19 wydanym w sprawie S. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do rekompensaty

na skutek apelacji S. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 3 września 2019 r. sygn. akt IV U 53/19

postanawia:

I. odrzucić skargę;

II. zasądzić od S. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. tytułem zwrotu kosztów postępowania kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

Krzysztof Szewczak

III AUa 859/21

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 13 września 2021 r. S. D. domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sąd Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa 852/19, oddalającym apelację S. D. od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 3 września 2019 r., sygn. akt IV U 53/19, wydanego w sprawie z odwołania S. D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. o prawo do rekompensaty przy emeryturze. Tym ostatnim wyrokiem zostało oddalone odwołanie S. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 23 listopada 2018 r., znak: (...), odmawiającej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu skargi S. D. wskazał, że nie był poinformowany przez Sąd Apelacyjny o toczącym się postępowaniu, a poza tym odbywał karę pozbawienia wolności w czasie, kiedy mógł „złożyć o kasację”. W uzupełnieniu braków formalnych skargi o wznowienie postępowania wskazał, że na rozprawę apelacyjną zarówno on, jak i jego pełnomocnik, nie stawili się z powodu (...). Jednocześnie wskazał, że jego pełnomocnik nie zdążył złożyć wniosku o

uzasadnienie, ponieważ przebywał w szpitalu. Wnioskodawca ponadto podniósł, że wcześniej nie złożył wniosku o wznowienie, ponieważ został osadzony w zakładzie karnym.

Wezwany do wskazania podstaw wznowienia postępowania S. D. wskazał, że wniesiona przez niego skarga o wznowienie postępowania oparta jest na następujących podstawach:

a/ naruszenie prawa materialnego, a mianowicie błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przez fakt, że działanie pozwanego organu rentowego nie było bezprawne, ani zawinione i mieściło się w ramach wzajemnych praw i obowiązków wynikających ze stosunku pracy;

b/ naruszenie przepisów postępowania poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy czym uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czyli na wydanie i treść zaskarżonego wyroku.

S. D. powołując się na powyższe wnosił „o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji, jak również Sądu I instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi II lub I instancji do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa według norm przepisanych lub o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy w sposób następujący przyznający prawo do dodatku za pracę w warunkach szkodliwych.”

W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wnosił o oddalenie skargi oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany organ rentowy wnosił ewentualnie o potraktowanie wniosku z dnia 13 września 2021 r. jako wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa 852/19.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania wniesiona przez S. D. jako nieoparta na ustawowej podstawie podlegała odrzuceniu.

Treść skargi o wznowienie postępowania wniesionej przez wnioskodawcę S. D. pozwala na stwierdzenie, że została ona oparta na podstawach wznowienia postępowania określonych w art. 401 pkt 2 k.p.c. oraz art. 403 § k.p.c. Jeżeli chodzi o pierwszą z tych podstaw należy wskazać, iż zgodnie z art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli strona wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania. Wnioskodawca wskazał, że on i jego pełnomocnik nie stawili się na rozprawę apelacyjną w dniu 19 listopada 2020 r., po zamknięciu której został wydany zaskarżony wyrok, z powodu panującej pandemii (...). Wnioskodawca nie przedstawił jednak dowodów potwierdzających, że w tym czasie on i jego pełnomocnik przebywali w izolacji bądź kwarantannie z powodu zakażenia wirusem (...). W sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa 852/19 wnioskodawca był reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego M. S.. W tej sytuacji zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 19 listopada 2020 r., zgodnie z art. 133 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., doręczone zostało jedynie profesjonalnemu pełnomocnikowi wnioskodawcy. Zawiadomienie to zostało doręczone w dniu 10 listopada 2020 r. (potwierdzenie odbioru – k. 101 akt sprawy sygn. III AUa 852/19. Wnioskodawca i jego pełnomocnik byli więc prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy apelacyjnej, na którą się nie stawili. Przed terminem rozprawy apelacyjnej nie usprawiedliwiali swojej nieobecności oraz nie wnosili o odroczenie tej rozprawy. Wnioskodawca nie przedstawił również dowodu potwierdzającego przebywanie jego pełnomocnika na leczeniu szpitalnym. Brak jest więc uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca w poprzednim postępowaniu w sprawie sygn. akt III AUa 852/19, wskutek naruszenia przepisów prawa był pozbawiony możliwości działania. Tym samym skarga nie została oparta na podstawie wznowienia postępowania określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Odnosnie drugiej podstawy wznowienia, która może być rozpatrywana w świetle okoliczności przedstawionych w skardze, a mianowicie podstawy wznowienia postępowania określonej w art. 403 § 2 k.p.c., należy stwierdzić, że ona

również nie istnieje. Zgodnie z tym przepisem, można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia m.in. takich faktów lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wnioskodawca w skardze o wznowienie postępowania nie powołał żadnych nowych faktów, ani żadnych nowych środków dowodowych. W piśmie z dnia 30 listopada 2021 r. uzupełniającym braki formalne skargi jedynie bardzo ogólnie zarzucił naruszenie prawa materialnego przejawiające się w błędnych w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść poprzez fakt, że działanie pozwanego nie było bezprawne, ani zawinione i mieściło się w ramach wzajemnych praw i obowiązków wynikających ze stosunku pracy. Zarzucił nadto naruszenie przepisów postępowania poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Niewątpliwie tak sformułowana podstawa wznowienia postępowania nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 403 § 2 k.p.c. W istocie tak sformułowana podstawa wznowienia odnosi się do oceny dowodów dokonanej przez Sądy I i II instancji w poprzednim postępowaniu i ustalonych na podstawie tych dowodów okoliczności faktycznych. Należy z całą mocą podkreślić, że skarga o wznowienie postępowania nie może się opierać na zarzucie wadliwej oceny dowodów i okoliczności faktycznych w sprawie, której skarga dotyczy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2003 r., IV CKN 163/01 – LEX nr 524603 oraz z dnia 5 września 2003 r., II CO 14/03 – LEX nr 1635511). Podobnie wadliwość orzeczenia wynikająca z obrazy prawa materialnego nie może być kwalifikowana jako ustawowa podstawa wznowienia postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2007 r., V CZ 25/07 – LEX nr 1448775).

Skarga o wznowienie postępowania wniesiona przez S. D. nie została również skutecznie oparta na podstawie wznowienia postępowania określonej w art. 403 § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

W związku z tym, że wniesiona przez S. D. skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie, zgodnie z ostatnio powołanym przepisem, podlegała ona odrzuceniu, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz w pkt I postanowienia.

O kosztach postępowania (pkt II postanowienia) Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 265).